

лагатъ на гражданете да го купуватъ, за да получишъ до-
стойна награда за своятъ поетически трудъ. Но се пакъ
ща да ти кажа — азъ не обичамъ да ми лжетатъ. Впро-
чемъ, азъ съкога ща да бъда милостивъ камъ тебе.

Сатрий.

Твоята милостъ е по-висока отъ сичките твои
благодѣяния!

Сеянъ (*обжра са камъ Юния*
Това що е у тебе? *Вибия).*

Ю. Вибий.

Донесение противъ врагътъ на императорътъ и на
отечеството.

Сеянъ.

А! противъ кого?

Ю. Вибий.

О, ако да би можалъ моятъ езикъ да засѫхне за
небето ми, преди да изговори това ужасно, но нѣкога си
до толкова сладко за моето сѫрце име! О, ако да би са
раскѫсало сѫрцето ми отъ скѫрбъта, която го разяда,
преди да угасне въ него чувството, което му е вложи-
ла природата! Но заклѣвамъ са въ боловете! — нѣма за
мене други по-свѣщени узи, освѣни тие, които ма обвѣ-
зватъ да бъда вѣренъ на цезарътъ! Това е . . . доне-
сение противъ моятъ престѫпникъ баща.

Сеянъ.

Колкото е похвална и изумителна твоята постѫпка,